

DOMSTOLENS DOM (første afdeling)

23. april 1986 *

I sag 150/84

Giorgio Bernardi, pensioneret tjenestemand ved Europa-Parlamentet, ved advokat L. Fortuna, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat H. Reiner, 15, rue F.-Clement,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved generalsekretær H. -J. Opitz som befuldmægtiget, bistået af advokat F. Herbert, Bruxelles, og af advokat B. Moutrier, Luxembourg, og med valgt adresse hos sidstnævnte, 16, avenue de la Porte-Neuve, boîte postale 135,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets skrivelse nr. 521 af 10. november 1983 samt af de deraf følgende foranstaltninger vedrørende anvendelsen af tjenstemandsvedtægtens artikel 73 og artiklerne 17-23 i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenstemænd ved De europæiske Fællesskaber,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden R. Joliet, dommerne G. Bosco og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: M. Darmon

justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 23. januar 1986,

* Processprog: Italiensk.

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 18. juni 1984, har Giorgio Bernardi, tidligere tjenestemand ved Europa-Parlamentet, som er førtidspensioneret på grund af invaliditet, anlagt sag med påstand om annullation *dels* af Europa-Parlamentets afgørelse af 4. oktober 1983, hvorefter Parlamentet nægter at anerkende, at sagsøgeren er ramt af en erhvervssygdom, og derfor afviser at udbetale ham erstatning i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 73 på grund af vedvarende invaliditet som følge af erhvervssygdom, *dels* af Europa-Parlamentets afgørelse af 10. november 1983 om at nægte at godtgøre en række beløb.
- 2 Sagsøgeren, tidligere oversætter i lønklasse LA 5 ved Europa-Parlamentets oversættelsesafdeling, var i perioden 1979-1983 underkastet lægeundersøgelser i henhold til to forskellige procedurer.
- 3 Den første procedure, jfr. tjenstemandsvedtægtens artikel 59, stk. 1, fjerde afsnit, blev iværksat på Europa-Parlamentets initiativ. Sagsøgerens samlede fravær på grund af sygdom havde nemlig oversteget 12 måneder inden for en periode af tre år, og Europa-Parlamentet besluttede den 8. oktober 1979 i henhold til ovennævnte bestemmelse at henvise sagen til invaliditetsudvalget. Den 1. december 1981 fastslog udvalget, at sagsøgeren var ramt af vedvarende, total invaliditet, der forhindrede ham i at udføre de opgaver, som svarede til en stilling inden for hans stillingsgruppe. Ved afgørelse af 5. marts 1982 pensionerede Europa-Parlamentet sagsøgeren, og det tilkendte ham med virkning fra 1. marts 1982 en invalidepension på 70% af hans sidste grundløn. Sagsøgeren har ikke bestridt, at denne procedure er afviklet forskriftsmæssigt.

- 4 Under afviklingen af den første procedure foreskrev Europa-Parlamentet to lægeundersøgelser af sagsøgeren; den ene blev foretaget den 5. december 1979 af dr. Cis, den anden den 23. april 1981 af dr. Lieschke. Ifølge Europa-Parlamentet fandt disse lægeundersøgelser sted inden for rammerne af en uformel undersøgelse iværksat af administrationen på grund af sagsøgerens gentagne fravær. Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at doktorerne Cis og Lieschke blev udpeget inden for rammerne af den anden procedure, som behandles nedenfor.
- 5 Den anden procedure, jfr. vedtægtens artikel 23 og artiklerne 17-23 i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Ordnningen«), blev iværksat på sagsøgerens initiativ. Den 27. marts 1979 tilsendte han Europa-Parlamentet den anmeldelse om erhvervssygdom, som foreskrives i Ordningens artikel 17, stk. 1, med henblik på at få tilkendt erstatning, jfr. vedtægtens artikel 73, stk. 2, litra b). I henhold til denne bestemmelse modtager tjenestemænd, som er ramt af vedvarende, total invaliditet, som skyldes erhvervssygdom, et engangsbeløb eller en livrente, som udbetales ud over den i vedtægtens artikel 78 nævnte invalidepension.
- 6 For at en tjenestemand kan få tilkendt erstatning, skal det forudgående konstateres, at han er ramt af en erhvervssygdom. I den foreliggende sag gav lægeundersøgelsen et negativt resultat, og ved Europa-Parlamentets afgørelse af 4. oktober 1983 blev sagsøgerens ansøgning om erstatning afslået. Til støtte for sin påstand har sagsøgeren bestridt lovligheden af den procedure, der førte til den lægelige konklusion, som Europa-Parlamentet lagde til grund for sin afgørelse.
- 7 Den første fase i proceduren til konstatering af, om der foreligger en erhvervssygdom, består af den i Ordningens artikel 17, stk. 2, fastsatte undersøgelse. Med henblik på denne undersøgelse udpegede Europa-Parlamentet sin rådgivende læge, dr. De Meersman, til at undersøge sagsøgeren. Dr. De Meersman anmodede dr. Stumper, specialist i øre-, næse- og halssygdomme, om at foretage en undersøgelse.
- 8 Efter at have undersøgt sagsøgeren den 22. februar 1980 fremsendte dr. De Meersman den 14. marts 1980 en foreløbig rapport til Europa-Parlamentet. Han gjorde i rapporten opmærksom på, at sagsøgeren, skønt han var behørigt tilkaldt af dr.

Stumper, ikke havde henvendt sig til denne med henblik på en undersøgelse, og De Meersman konkluderede, at »så længe der ikke foreligger yderligere oplysninger, kan det ikke fastslås, at Bernardi er ramt en erhvervssygdom.«

- 9 Ved skrivelse af 10. juni 1980 meddelte kontorchefen for Europa-Parlamentets afdeling for sociale anliggender sagsøgeren, at det ikke på grundlag af lægeundersøgelsen af 22. februar 1980 var muligt at fastslå, at der forelå en erhvervssygdom, og at sagsøgeren, såfremt han ikke kunne tilslutte sig denne afgørelse, i henhold til ordningens artikel 21 havde mulighed for at anmode om en udtalelse fra lægeudvalget.
- 10 Ved skrivelse af 19. juni 1980 erklærede sagsøgeren sig uenig med dr. De Meersmans konklusioner og anmodede om en udtalelse fra lægeudvalget. Han udpegede dr. Fidotti til at varetage sine interesser inden for udvalget og anmodede om, at hans læge fik tilsendt dr. De Meersmans rapport af 14. marts 1980 samt dr. Cis' rapport af 22. november 1979.
- 11 Ved skrivelse af 28. juli 1980 meddelte kontorchefen for afdelingen for sociale anliggender sagsøgeren, at lægeudvalget ikke kunne træde sammen, før det havde modtaget den endelige rapport fra dr. De Meersman, der selv afventede resultaterne af den undersøgelse, som dr. Stumper skulle foretage. Sagsøgeren blev derfor anmodet om snarest muligt at aftale en tid med dr. Stumper, som da også foretog en undersøgelse af sagsøgeren den 16. september 1980.
- 12 Den 24. februar 1981 udfærdigede dr. De Meersman sin endelige rapport og bekæftede heri sin tidligere konklusion, hvorefter der ikke forelå en erhvervssygdom.
- 13 Den 22. maj 1981 underrettede kontorchefen for sociale anliggender sagsøgeren om konklusionen i dr. De Meersmans endelige rapport, idet han præciserede, at den procedure, hvorefter lægeudvalget skulle høres, kunne indledes i overensstemmelse med sagsøgerens anmodning af 19. juni 1980. Denne meddelelse udgjorde Europa-Parlamentets udkast til afgørelse, jfr. Ordningens artikel 21, stk. 1, og afsluttede den første fase af proceduren til konstatering af en erhvervssygdom.

- 14 På foranledning af sagsøgerens anmodning af 19. juni 1980 indledtes den anden fase af proceduren til konstatering af en erhvervssygdom, som foregår for lægeudvalget. Udvalget blev sammensat af dr. De Meersman, udpeget af Europa-Parlamentet, dr. Fidotti, udpeget af sagsøgeren, og dr. Van Den Eeckhaut, udpeget af de to andre læger i fællesskab. Udvalget undersøgte sagsøgeren den 15. december 1981 i overværelse af dr. Castrica, som uden at være medlem af lægeudvalget efter sagsøgerens anmodning fik bemyndigelse til at overvære udvalgsarbejdet. Da undersøgelsen var afsluttet, pålagde lægeudvalget dr. Van Den Eeckhaut at udfærdige en foreløbig rapport.
- 15 Den 29. december 1981 tilsendte dr. Van Den Eeckhaut sine to kolleger et rapportudkast, hvori han fastslog, at der ikke var tale om en sygdom, men derimod om en simpel taleteknisk fejl, der kunne afhjælpes ved genoptræning, såfremt patienten var tilstrækkelig motiveret og indstillet på at gøre en indsats. Dr. De Meersman kunne tilslutte sig rapportudkastet, hvorimod dr. Fidotti ved skrivelse af 8. marts 1982 forbeholdt sig sin endelige stilling, til han modtog rapporter af 5. december 1979 og 23. april 1981, som var udfærdiget af henholdsvis dr. Cis og dr. Lieschke. Han modtog disse rapporter i april 1982.
- 16 Dr. Van Den Eeckhaut reviderede herefter sit rapportudkast tre gange, første gang den 19. april 1982 efter selv at have fået kendskab til dr. Cis' og dr. Lieschkes rapporter, anden gang den 25. august 1982 efter at have modtaget dr. Fidottis bemærkninger, og endelige tredje gang den 2. marts 1983 efter at have modtaget et rapportudkast fra dr. Fidotti og bemærkninger fra dr. Castrica — som begge gik ind for at fastslå, at der forelå en erhvervssygdom — samt dr. De Meersmans bemærkninger, hvorefter der ikke forelå en erhvervssygdom. I de forskellige udgaver af rapportudkastet konkluderede dr. Van Den Eeckhaut, at sagsøgeren ikke var ramt af en erhvervssygdom.
- 17 Dr. De Meersman underskrev rapportudkastet den 2. marts 1983. Dr. Fidotti, som ikke underskrev udkastet, erklærede pr. telegram af 21. april 1983 at ville fremsende sine bemærkninger. Da dr. Van Den Eeckhaut endnu ikke havde modtaget disse bemærkninger ved begyndelsen af juni 1983, tilsendte han den 3. juni 1983 Europa-Parlamentet lægeudvalgets konklusioner, som var underskrevet af ham selv samt af dr. De Meersman.

- 18 På grundlag af lægeudvalgets konklusioner meddelte kontorchefen for Europa-Parlamentets afdeling for sociale anliggender den 4. oktober 1983 sagsøgeren, at det ikke kunne fastslås, at han var ramt af en erhvervssygdom. Europa-Parlamentet bad herefter sagsøgeren om at indbetale et beløb på 43 050 BFR, som udgjorde halvdelen af dr. Van Den Eeckhauts honorar, jfr. Ordningens artikel 23, stk. 2, tredje afsnit, da lægeudvalgets udtalelse var i overensstemmelse med ansættelsesmyndighedens udkast til afgørelse. Da sagsøgeren ikke efterkom denne anmodning, blev beløbet 43 050 BFR indeholdt i hans invalidepension.
- 19 Ved skrivelse af 19. oktober 1983 tog sagsøgeren forbehold med hensyn til lovligheden af den fulgte procedure og bad om godtgørelse af de beløb, som vedrørte doktorerne Cis' og Lieschkes undersøgelser, samt oversættelse til lægeudvalgets brug af rapporterne vedrørende disse undersøgelser. Kontorchefen for afdelingen for sociale anliggender afslog ved skrivelse af 10. november 1983 at godtgøre de krævede beløb.
- 20 Den 19. november 1983 indbragte sagsøgeren en klage over Europa-Parlamentets afgørelser af 4. oktober og 10. november 1983, jfr. vedtægtens artikel 90, stk. 2. Den 19. marts 1984 måtte klagen anses for stiltiende afvist. Herefter anlagde sagsøgeren denne sag, som blev registreret på Domstolens justitskontor den 18. juni 1984.
- 21 Formålet med søgsmålet er i hovedtræk at opnå følgende:
- Det fastslås, at lægeudvalgets arbejde og den endelige rapport er bekræftet med mangler, og at de afgørelser, som blev meddelt ved skrivelser af 4. oktober og 10. november 1983 fra kontorchefen for afdelingen for sociale anliggender — om at sagsøgeren ikke er ramt af en erhvervssygdom — annulleres.
 - Det statueres, at afgørelserne om anerkendelse af en erhvervssygdom skal træffes af den myndighed, som har kompetence til at anvende Ordningen, og i

overensstemmelse med dennes forskrifter, hvilket ikke skete i den foreliggende sag.

- Myndigheden tilpligtes at anerkende, at sagsøgerens invaliditet skyldes en erhvervs sygdom, og at betale ham erstatning i henhold til vedtægtens artikel 73.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren følgende beløb: a) et beløb på 43 050 BFR, som er indeholdt i sagsøgerens pension, og som udgør halvdelen af dr. Van Den Eeckhauts honorarer, der er pålagt sagsøgeren i henhold til Ordningens artikel 23, stk. 2, tredje afsnit; b) et beløb på 38 820 BFR, som sagsøgeren har betalt i forbindelse med doktorerne Cis' og Lieschkes lægeundersøgelser, der blev foretaget på Europa-Parlamentets initiativ; c) et beløb på 5 350 BFR, som sagsøgeren har betalt for oversættelse til brug for lægeudvalgets medlemmer af doktorerne Cis' og Lieschkes rapporter.

- 22 Sagsøgeren har i replikken fremsat endnu en række krav. Disse må afvises fra påkendelse, for så vidt de ikke er omfattet af sagens genstand som ovenfor beskrevet.

Formaliteten

- 23 Europa-Parlamentet har påstået en række af de fremsatte krav afvist fra påkendelse under anbringende af, at formålet er at opnå en konstaterende dom og en række pålæg til administrationen.
- 24 Uden at der skal tages stilling til, om Domstolen har kompetence til at afsige konstaterende domme og til at udstede pålæg til administrationen, skal det blot fastslås, at de nævnte krav kan opfattes som anbringender til støtte for sagen til prøvelse af afgørelserne af 4. oktober og 10. november 1983, idet Europa-Parlamentet, såfremt afgørelserne annulleres, naturligvis vil være forpligtet til at træffe de nødvendige foranstaltninger til dommens fuldbyrdelse.

Realiteten

a) *Proceduren forud for lægeudvalgets nedsættelse*

- 25 Sagsøgeren har bestridt lovligheden af det udkast til afgørelse, som blev meddelt af Europa-Parlamentet i henhold til Ordningens artikel 21, stk. 1. Efter at have modtaget udkastet anmodede han om nedsættelse af lægeudvalget.
- 26 Sagsøgeren har først gjort gældende, at udkastet til afgørelse, der blev udfærdiget som afslutning på den administrative undersøgelse i henhold til Ordningens artikler 16-18, ikke blev meddelt ham forskriftsmæssigt, da han modtog meddelelsen fra en tjenestemand, som ikke havde fået tildelt den nødvendige kompetence hertil.
- 27 Europa-Parlamentet har anført, at det fulgte den foreskrevne procedure, idet den endelige afgørelse af 4. oktober 1983 blev truffet af den kompetente myndighed. Parlamentet har fremlagt en række afgørelser om delegation, hvoraf det fremgår, at anvendelsen af vedtægtens artikel 73 er omfattet af generalsekretærens kompetence, og at generalsekretæren ved afgørelse af 1. marts 1982 gyldigt delegerede disse beføjelser til kontorchefen for afdelingen for sociale anliggender. Den endelige afgørelse blev således truffet på lovligt grundlag, og proceduren kan derfor ikke anfægtes.
- 28 Det bemærkes, at sagsøgeren med rette har gjort gældende, at proceduren var behæftet med mangler, for så vidt det udkast til afgørelse, som afsluttede den administrative undersøgelse, ikke blev meddelt ham af en dertil beføjet tjenestemand. Det bemærkes imidlertid, at den endelige afgørelse af 4. oktober 1983 er meddelt af kontorchefen for afdelingen for sociale anliggender, der på det tidspunkt havde den nødvendige kompetence til at træffe afgørelsen på ansættelsesmyndighedens vegne. Yderligere havde udkastet til afgørelse ingen betydning for procedurens udfald, da sagsøgeren havde anmodet om en udtalelse fra lægeudvalget. En fejlagtig fremgangsmåde kan som hovedregel kun medføre hel eller delvis annullation af en afgørelse, hvis det godtgøres, at den kunne have fået et andet indhold, hvis fejlen ikke var begået (dom af 29. oktober 1980, Van Landewyck mod Kommissionen, forenede sager 209-215 og 218/78, Sml. s. 3125, på

s. 3239). Da det ikke er tilfældet i den foreliggende sag, kan anbringendet om, at udkastet ikke blev meddelt af den kompetente myndighed, ikke lægges til grund.

- 29 Sagsøgeren har herefter anfægtet udkastet til afgørelse, for så vidt det heri fastslås, at han ikke er ramt af en erhvervs sygdom. Efter hans opfattelse burde Europa-Parlamentet nødvendigvis på baggrund af de foreliggende omstændigheder allerede på det tidspunkt have fastslået, at han var ramt af en erhvervs sygdom. Til støtte for det anførte har sagsøgeren fremført tre argumenter.
- 30 For det første har sagsøgeren anført, at Europa-Parlamentet ikke burde have udfærdiget udkastet til afgørelse alene på grundlag af dr. De Meersmans rapport af 24. februar 1981, men at det ligeledes burde have taget hensyn til de lægelige rapporter udarbejdet den 5. december 1979 af dr. Cis henholdvis den 23. april 1981 af dr. Lieschke, som begge, ifølge sagsøgeren, fastslog, at der forelå en erhvervs sygdom.
- 31 Europa-Parlamentet har heroverfor anført, at doktorerne Cis' og Lieschkes rapporter ikke blev udfærdiget i forbindelse med proceduren til konstatering af en erhvervs sygdom, som er sagens genstand, men inden for rammerne af en uformel undersøgelse, som blev gennemført sideløbende med proceduren til konstatering af invaliditet. Europa-Parlamentet har her henvist til sin interne skrivelse af 8. januar 1980 og til sagsøgerens skrivelse af 25. maj 1981, som bekræfter ovenstående.
- 32 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at doktorerne Cis' og Lieschkes rapporter bør indgå som led i proceduren til konstatering af en erhvervs sygdom. Det fremgår derimod af de af Europa-Parlamentet fremlagte dokumenter, at rapporterne vedrører konstateringen af sagsøgerens invaliditet. Følgelig var Parlamentet ikke forpligtet til at tage hensyn til disse to lægelige rapporter ved udfærdigelsen af sit udkast til afgørelse, da der for at anvende vedtægtens artikel 73 og artikel 78 gennemføres to forskellige procedurer, som kan give anledning til særskilte afgørelser uden indbyrdes forbindelse (dom af 15. januar 1981, B. mod Europa-Parlamentet, 731/79, Sml. s. 107).

- 33 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Europa-Parlamentet på grundlag af dr. De Meersmans rapport af 24. februar 1981 burde have udfærdiget et udkast til en begunstigende afgørelse.
- 34 Europa-Parlamentet har heroverfor anført, at sagsøgeren ved at anmode om en udtalelse fra lægeudvalget stiltiende anerkendte, at den hidtil fulgte procedure var forskriftsmæssig.
- 35 Sagsøgerens andet argument kan heller ikke lægges til grund. Dr. De Meersman afviser nemlig kategorisk i sin rapport, at der foreligger en erhvervssygdom. Udkastet til afgørelse er således i overensstemmelse med rapportens konklusion. Som det fremgår af dommen af 29. november 1984 (Suss mod Kommissionen, 265/83, Sml. s. 4029], er administrationen under ingen omstændigheder i denne fase af proceduren bundet af de konklusioner, som de af administrationen udpegede læger er nået frem til.
- 36 For det tredje har sagsøgeren anført, at Europa-Parlamentet allerede stiltiende havde anerkendt, at hans invaliditet skyldtes en erhvervssygdom, idet det havde fastsat hans invalidepension til 70% af grundlønnen. Ifølge sagsøgeren skulle denne afgørelse være truffet på grundlag af vedtægtens artikel 78, stk. 2, som finder anvendelse, når invaliditeten skyldes en erhvervssygdom. For ikke at træffe modstridende afgørelser burde Parlamentet under den omhandlede procedure have bekræftet sin stiltiende anerkendelse af, at han var ramt af en erhvervssygdom, og givet sagsøgeren meddelelse om et på grundlag heraf udfærdiget udkast til afgørelse.
- 37 Det tredje argument kan heller ikke lægges til grund. Europa-Parlamentet har således med rette anført, at sagsøgerens invalidepension blev fastsat til 70% af grundlønnen på grundlag af vedtægtens artikel 78, stk. 3, og artikel 77, stk. 2. Det fremgår af ovennævnte bestemmelser, at fastsættelsen af invalidepensionen på ingen måde indebærer en anerkendelse af, at invaliditeten skyldes en erhvervssygdom. Afgørelsen vedrørende invalidepensionen er således ikke i strid med den afgørelse, som er genstand for den foreliggende sag.

38 Det fremgår af det anførte, at udkastet til afgørelse, jfr. Ordningens artikel 21, stk. 1, ikke er behæftet med mangler, som kan påvirke gyldigheden af den endelige afgørelse.

b) *Lægeudvalgets funktion*

39 Sagsøgeren har ligeledes anfægtet lovligheden af lægeudvalgets arbejde, for så vidt udvalgets rapport ikke er underskrevet af dr. Fidotti, som var udpeget til at varetage hans interesser, og for så vidt kollegialprincippet blev tilsidesat, idet dr. Fidottis udtalelser ikke blev taget i betragtning.

40 Europa-Parlamentet har anført, at det forhold, at dr. Fidotti ikke underskrev lægeudvalgets rapport, blot er udtryk for, at denne læge og hans kolleger ikke kunne blive enige om lægeudvalgets konklusion. Sagsøgeren kan ikke klage over, at de argumenter, som var fremført af hans egne læger, ikke blev taget i betragtning, eftersom dr. Van Den Eeckhaut flere gange reviderede sit rapportudkast på grund af doktorerne Fidottis og Castrics udtalelser; dr. Van Den Eeckhaut ventede i øvrigt forgæves i seks uger på de i telegram af 21. april 1983 omtalte bemærkninger fra dr. Fidotti, inden han til Europa-Parlamentet fremsendte rapporten af 3. juni 1983 underskrevet ham selv og dr. De Meersman.

41 Sagsøgerens argumenter kan ikke lægges til grund. Dels er der intet holdepunkt i anbringendet om, at dr. Fidottis underskrift mangler, idet afgørelser i lægeudvalget kan træffes af flertallet af medlemmerne (dom af 21. maj 1981, Morbelli mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, 156/80, Sml. s. 1357). Dels er kollegialprincippet ikke tilsidesat. Som det fremgår af sagen, reviderede dr. Van Den Eeckhaut sit rapportudkast på grundlag af doktorerne Fidottis og Castricas bemærkninger og ventede i seks uger på dr. Fidottis supplerende bemærkninger, inden rapporten fremsendtes til Europa-Parlamentet.

42 Det kan herefter fastslås, at lægeudvalgets arbejde ikke er behæftet med mangler.

c) *Spørgsmålet om dækning af halvdelen af dr. Van Den Eeckhauts honorarer*

- 43 Ordningens artikel 23, stk. 2, tredje afsnit bestemmer, at såfremt lægeudvalgets udtalelse er i overensstemmelse med ansættelsesmyndighedens udkast til afgørelse, skal tjenestemanden afholde honorarudgifterne og de øvrige udgifter til den læge, som han har valgt, samt halvdelen af honorarerne og de øvrige udgifter til den tredje læge.
- 44 I medfør af denne bestemmelse indeholdt Europa-Parlamentet et beløb på 43 050 BFR i sagsøgerens invalidepension, hvilket beløb udgjorde halvdelen af honorarudgifterne til lægeudvalgets tredje medlem, dr. Van Den Eeckhaut.
- 45 Det bemærkes, at lægeudvalgets udtalelse er i overensstemmelse med udkastet til afgørelsen, og at proceduren er forløbet forskriftsmæssigt. Afslaget på sagsøgerens anmodning om at få tilbagebetalt halvdelen af dr. Van Den Eeckhauts honorarer, hvilket beløb blev indeholdt i sagsøgerens invalidepension, var derfor begrundet.

d) *Spørgsmålet om dækning af sagsøgerens udgifter i forbindelse med de af doktorerne Cis og Lieschke foretagne undersøgelser*

- 46 Domstolen har ovenfor fastslået, at de af doktorerne Cis og Lieschke foretagne lægeundersøgelser fandt sted på Parlamentets initiativ i forbindelse med proceduren til konstatering af invaliditet, som ikke er genstand for den foreliggende sag.
- 47 Den ved skrivelse af 10. november 1983 meddelte afgørelse om ikke at godtgøre sagsøgeren hans udgifter i forbindelse med ovennævnte lægeundersøgelser var derfor begrundet.

e) *Spørgsmålet om dækning af sagsøgerens udgifter til oversættelse af doktorerne Cis' og Lieschkes rapporter*

- 48 Det bemærkes, at sagsøgeren selv tog initiativet til at lade disse dokumenter oversætte, skønt han ikke var forpligtet dertil.

- 49 Den i skrivelsen af 10. november 1983 meddelte afgørelse om ikke at godtgøre sagsøgeren hans udgifter til oversættelse af ovennævnte rapporter var derfor begrundet.

Konklusion

- 50 Efter det foreliggende vil sagsøgte være at frifinde.

Sagens omkostninger

- 51 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger.

- 52 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

- 53 I den foreliggende sag kunne den mangel, hvormed meddelelsen om udkastet til afgørelse var behæftet, fordi den var foretaget af en inkompetent tjenestemand, have påvirket sagsøgerens beslutning om at anlægge sag. Følgelig bør Europa-Parlamentet tilpligtes at betale halvdelen af de omkostninger, som påhviler sagsøgeren, jfr. procesreglementets artikel 69, stk. 3, første afsnit, hvorefter Domstolen helt eller delvist kan ophæve sagens omkostninger, såfremt der foreligger ganske særlige grunde.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

- 2) Europa-Parlamentet betaler sine egne omkostninger samt halvdelen af sagsøgers omkostninger.

Joliet

Bosco

O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. april 1986.

P. Heim
Justitssekretær

R. Joliet
Formand for første afdeling